ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce: B.L.,** Ev. č. x, narozený dne …, bytem …, *JUDr. Petr Adámek, advokát, sídlem Jeseniova 837/10, 130 00 Praha 3,* proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného **ze dne 7. 9. 2017, č. j. OAM-112/LE-LE05-LE05-2017,**

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „***zákon o azylu***“).

Žalobce v žalobě tvrdil, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť mu na Ukrajině v místě bydliště hrozí vážné ohrožení života, lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalobce připomněl, že v roce 2014 mu byla udělena doplňková ochrana, do února 2017. Poté mu bylo zamítnuto její prodloužení. Situaci vyřešil tal, že si opatřil doklady bulharského občana, za což byl zajištěn v ZZC. Do ČR se vrátil v roce 2014 podle svého tvrzení proto, že naposledy bydlel v Doněcké oblasti, ve městě Slavjansk. Toto město již prakticky neexistuje a žalobce na Ukrajině nemá nikoho blízkého, u něhož by mohl bydlet a kdo by mu pomohl. Navíc se

obával, že bude odveden na Ukrajině na vojnu, protože je voják v záloze. Jeho nynější manželka má v ČR povolen trvalý pobyt, je v důchodu a závislá na příjmech žalobce. Je také z Doněcké oblasti a její dům byl značně poškozen při bojích. Pokud budou muset odjet z ČR, nevědí, kde se na Ukrajině usadit, a za současné situace to pro ně bude těžké z ekonomického hlediska. Podle žalobce na straně ukrajinské vlády bojují hlavně nacionalistické jednotky, které se vůbec neřídí pokyny z Kyjeva, zajišťují si dobrovolníky a také zde bojují profesionálové, zejména anglicky mluvící. Ekonomika se stále zhoršuje. Žalobce dále uvedl, že ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nemá na mysli takový druh trestného činu, jakého se žalobce dopustil, ale myslí tím trestný čin, spáchaný na větším počtu lidí. Za svůj zločin si odpykal trest, svého jednání lituje a už se ničeho podobného v životě nedopustí. Právě proto, že si žalobce uvědomuje, co znamená někoho připravit o život, nechce zabíjet na východě Ukrajiny. Je pro něho nepřijatelná představa, že by měl zabíjet civilisty jen proto, že mluví rusky.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že na daný případ dopadá ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a dále uváděl stejné argumenty jako v níže shrnutém napadeném rozhodnutí. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 1.2.2017 sp. zn. 6 Azs 309/2016, podle něhož za vážné zločiny dle zákona o azylu jsou obecně považovány mj. zločiny proti životu.

Součástí správního spisu je žalobcem sepsaná žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30.6.2017, v níž žalobce uvedl, že je z Doněcké oblasti z města Slavjansk, které již prakticky neexistuje, nebyla mu prodloužena mezinárodní ochrana a má v ČR manželku v důchodovém věku s trvalým pobytem, o kterou se musí starat. Žalobce nemá kam se vrátit, obává se povolání do armády, protože mu přišel opakovaně povolávací rozkaz. Stejné důvody žádosti jsou uvedeny v Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 3.7.2017. V rámci pohovoru k žádosti z téhož dne žalobce uváděl, že opustil Ukrajinu v dubnu 2014 na polské turistické vízum proto, že bydlel v Doněcku a začínala tam válka a taky aby nemusel na vojnu. O mezinárodní ochranu žádá proto, že na Ukrajině není klid a v ČR je spokojený a chtěl by to zůstat. V doplňujícím pohovoru dne 11.8.2017, kdy správní orgán poukázal na záznam v opisu rejstříku trestů, podle něhož byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody na 13 let za vraždu spáchanou ze zvlášť zavrženíhodné pohnutky, žalobce uvedl, že se stala chyba a víc k tomu nemá co říct. Dále uvedl, že ví je z toho důvodu vyloučen z možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 15a zákona o azylu.

Správní orgán opatřil zprávy o zemi původu, a to zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině za období 16.8. - 15.11.2016, výroční zprávu Ministerstva zahraničí USA z 3.3.2017 o dodržování lidských práv, zprávu Amnesty International z 22.2.2017 a zprávu této organizace o zrušení trestu smrti, výroční zprávu Freedom House na téma Svoboda ve světě z 22. března 2017, Výroční zprávu Human Rights Watch z 12. ledna 2017, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 9.6.2016 a ze dne 9.10.2015 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a o postihu za nenastoupení vojenské služby, informace Ministerstva vnitra ČR ze dne 24.11.2016 a ze dne 24.7.2017 o situaci v zemi, a zprávu ČTK ze dne 2.11.2016 o tom, že na východě Ukrajiny již nejsou podle Porošenka mobilizováni vojáci.

Dále je součástí správního spisu opis z evidence rejstříku trestů, podle něhož byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody na 13 let a trest vykonal na základě rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 5.9.2000 sp. zn. 2 T 66/2000 podle § 219 odst. 1,2 písm. h) zák. č. 140/1961 Sb. Správní orgán opatřil jako podklad i tento rozsudek soudu prvního

stupně i potvrzující usnesení odvolacího Vrchního soudu v Praze vydaný pod sp.zn. 7 To 156/2000 dne 5.12.2000.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný vycházel z uvedených rozsudků s tím, že z rozsudku KS Praha vyplývá, že žalobce ze zvlášť zavrženíhodné pohnutky zavraždil starší osamělou ženu, která mu poskytla útočiště ve svém domě. KS konstatoval vysokou společenskou nebezpečnost činu, když žalobce úmyslně a ze zištných důvodů usmrtil jiného člověka. Podle soudu stupeň nebezpečnosti zvyšuje i snaha žalobce ukrýt tělo oběti, které hodil do studny, a předstírání, že mu o ní není nic známo. Také VS Praha ve svém usnesení zdůraznil zvlášť zavrženíhodné jednání žalobce s ohledem na okolnosti případu a vytkl prvostupňovému soudu, že neuložil trest vyhoštění, který byl dle jeho názoru namístě, neboť žalobce byl uznán vinným ze spáchání nejzávažnějšího trestného činu proti životu a zdraví a uložení tohoto trestu vyžaduje zájem na bezpečnosti lidí v ČR. S ohledem na zásadu zákazu reformace in peius nemohl odvolací soud tento trest uložit.

Správní orgán dále ve svém rozhodnutí poukázal na přechozí řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, v rámci kterého byla rozhodnutím žalovaného ze dne 23.1.2015 čj. OAM-531/ZA-ZA15-K01-2014 žalobci udělena doplňková ochrana na 2 roky proto, že žil v oblasti Sumské, přímo soudící s Doněckou oblastí zasaženou ozbrojeným konfliktem, a v době udělení doplňkové ochrany nebylo možné vyloučit, že se konflikt nerozšíří i do této části země. Současně tehdy správní orgán dospěl k závěru, že žalobce neměl reálnou možnost zajistit si zázemí v jiné části Ukrajiny. Řízení o prodloužení doplňkové ochrany bylo zastaveno dne 1.2.2017 podle § 25 písm. d) zákona o azylu.

Správní orgán v napadeném rozhodnutí nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Obava z nástupu do armády a snaha se tomu vyhnout není sama o sobě důvodem k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, kde je taxativní výčet relevantních důvodů. Branná povinnost je legitimní občanskou povinností. v Případě žalobce nelze předpokládat, že by výkon vojenské služby byl uplatněn diskriminačně, neboť žalobce nic takového neuvedl a žalovaný nezjistil. Správní orgán poukázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 508/97, podle něhož povolávání k výkonu vojenské služby není pronásledováním z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, byť by byl spojen s účastí na bojových akcích ve válečném konfliktu.

Podle žalovaného žalobcova manželka je ukrajinská občanka s trvalým pobytem v ČR a nebylo zjištěno, že by v ČR byl některému z rodinných příslušníků žalobce udělen azyl. Tudíž není ani splněna podmínka pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, tj. aby byl žadatel rodinným příslušníkem osoby, které byl v ČR udělen azyl.

Ohledně humanitárního azylu se správní orgán zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalobce je dospělou, zdravou, plně právně způsobilou a práceschopnou osobou. Zdravotní stav má dle svého vyjádření dobrý. Ani existenci rodinných či soukromých vazeb žalobce v ČR, tj. že zde pobývá jeho manželka, nelze v souladu s např. rozsudkem NSS ze dne 15.10.2003 sp. zn. 3 Azs 12/2003 považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že na případ žalobce je nutné aplikovat ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. V průběhu řízení totiž vyšly najevo velmi závažné

skutečnosti vedoucí k jednoznačnému závěru, že žalobce spáchal vážný zločin ve smyslu tohoto ust. Žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 5.9.2000 sp. zn. 2 T 66/2000 odsouzen k trestu odnětí svobody na 13 let pro spáchání zvlášť závažného trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. h) trestního zákona č. 140/1961 Sb. Dle ust. § 41 odst. 2 trestního zákona byl trestný čin vraždy zvlášť závažný trestný čin. Podle ust. § 140 odst. 3 písm. j) trestního zákoníku č. 40/2009 Sb. je za tento čin, tj. vraždu spáchanou v úmyslu získat majetkový prospěch či zakrýt jiný trestný čin či z jiné zavrženíhodné pohnutky, ukládán trest 15 -20 let nebo výjimečný trest. Podle obou zmíněných zákonů je trestný čin vraždy definován jako zvlášť závažný zločin. Lze tak konstatovat, že zločin žalobce je obecně považován za vážný, či jak výslovně konstatoval VS v Praze, za nejzávažnější trestný čin proti životu a zdraví. Soudy shledaly velmi vysokou společenskou nebezpečnost jednání žalobce, neboť se ho dopustil vůči starší osamělé ženě, která mu poskytla útočiště a jejíž důvěry zneužil, jednalo se o brachiální útok s přímým úmyslem usmrtit, a to s cílem získat majetkový prospěch. Po činu se žalobce snažil zakrýt stopy, tělo shodil do studny a předstíral, že o ní nic neví. Vrchní soud v Praze výslovně uvedl, že zájem na bezpečnosti lidí vyžaduje, aby byl žalobce vyhoštěn. Podle soudů se žalobce i v průběhu řízení choval účelově, svůj čin nepřiznal a snažil se upravovat výpovědi ve svůj prospěch. Dokonce při pohovoru dne 11.8.2017 žalobce uvedl, že se stala chyba a víc k tomu nemá co říct. Jde tedy podle žalovaného o zločin vážný ve smyslu zákona o azylu. S ohledem na ust. § 57 odst. 3 správního řádu vyhodnotil žalovaný míru společenské škodlivosti jako velmi vysokou, především pro její násilný charakter, úmyslné jednání a fatální důsledky. Žalobce dle obou rozsudků spáchal trestný čin s přímým úmyslem usmrtit oběť, která byla fakticky bezbranná, ze zvlášť zavrženíhodné pohnutky. K zakrytí činu se žalobce pokusil tělo oběti ukrýt a předstíral, že mu o ní není nic známo. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 1.2.2017 sp. zn. 6 Azs 309/2016, podle něhož za vážné zločiny dle zákona o azylu jsou obecně považovány mj. zločiny proti životu. V tomto kontextu nemůže být polehčující okolností, že si žalobce trest již odpykal.

Žalobu soud neshledal důvodnou.

Jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, samotná skutečnost, že žalobcova manželka má v ČR povolen trvalý pobyt, nezakládá sám o sobě důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Manželka žalobce je ukrajinská státní příslušnice stejně jako žalobce, tudíž mohou realizovat právo na rodinný život v zemi původu. Manželce žalobce nebyla ani udělena v ČR mezinárodní ochrana, tudíž na žalobce nelze aplikovat ust. § 13 zákona o azylu.

Žalobce v žalobě také tvrdil, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť mu na Ukrajině v místě bydliště hrozí vážné ohrožení života, lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalobce měl za to, že ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nemá na mysli takový druh trestného činu, jakého se žalobce dopustil, ale myslí tím trestný čin, spáchaný na větším počtu lidí.

Podle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o mezinárodní ochranu, se dopustil vážného zločinu.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 07.09.2010, čj. 4 Azs 60/2007 -

119, (dostupný na www.nssoud.cz), „jestliže v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany bude zjištěn některý z důvodů uvedených v § 15 nebo § 15a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (důvody vylučující udělení mezinárodní ochrany), rozhodne Ministerstvo vnitra o neudělení mezinárodní ochrany; není dále povinno zjišťovat případnou existenci důvodů uvedených v § 12 (důvody udělení azylu) nebo § 14a (udělení doplňkové ochrany) uvedeného zákona.“

Správní orgán dospěl k závěru, že na danou věc dopadá cit. ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, proto v souladu s tímto právním názorem NSS nezkoumal ani, zda žalobci v zemi původu ve smyslu § 14a zákona o azylu hrozí nebezpečí vážného ohrožení života z důvodu svévolného násilí v ozbrojeném konfliktu. Námitka žalobce v žalobě poukazující na svévolné násilí v ozbrojeném konfliktu na Ukrajině za situace, kdy správní orgán měl za to, že na žalobce je třeba aplikovat ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, je s ohledem na uvedený právní názor NSS bezpředmětná. Rozhodující je, zda žalobcem spáchaný trestný čin lze podřadit pod neurčitý právní pojem „vážný zločin“ ve smyslu zákona o azylu.

V daném případě bylo nepochybně prokázáno, že žalobce se dopustil trestného činu vraždy ze zvlášť zavrženíhodné pohnutky podle § 219 odst. 1, 2 písm. h) trestního zákona č. 140/1961 Sb. Z výše shrnutého odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný dostatečně podrobně, logicky a přezkoumatelným způsobem vyložil, na základě jakých okolností dospěl k závěru, že trestné jednání žalobce bylo vážným zločinem. Žalovaný postupoval v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 01.02.2017, čj. 6 Azs 309/2016 – 28, (dostupným na www.nssoud.cz), neboť posuzoval individuální okolnosti případu.

Žalovaný správně vycházel z obou rozhodnutí soudů v trestní věci žalobce. Připomněl, že za takový trestný čin je ukládán vysoký trest odnětí svobody. Žalovaný zdůraznil, že soudy shledaly velmi vysokou společenskou nebezpečnost jednání žalobce, neboť se ho dopustil vůči starší osamělé ženě, která mu poskytla útočiště a jejíž důvěry zneužil, jednalo se o brachiální útok s přímým úmyslem usmrtit, a to s cílem získat majetkový prospěch. K zakrytí činu se žalobce pokusil tělo oběti ukrýt a předstíral, že mu o ní není nic známo. Při pohovoru v řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce pouze uvedl, že se stala chyba a víc k tomu nemá co říct, lítost neprojevil.

Na základě těchto okolností soud považuje za správný závěr žalovaného, že trestný čin žalobce lze podřadit pojmu vážný zločin dle zákona o azylu. Soud naopak neakceptoval opačný výklad žalobce, že pojem „vážný“ odpovídá pouze zločinům spáchaným na větším počtu osob, neboť toto nemá oporu ani v právních předpisech ani v judikatuře, a žalobce toto ani podrobněji nezdůvodnil.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 29. června 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.